שריו לנו כשהייתי פוגש אותו מדי פעם בפעם — שהוא המשיך והלך באותו מסלול שאיפיין אותן כל־כך עוד משהיה ילד: אותה אישיות חדה, לא מתפצלת כל־כך לדרכים צדדיות, מבקיעה ישר — — —

— — אהרון — על ה„אם כבר, אז כבר" שכל־כך ציין אותו:

„עכשיו אתה רואה?"

...אני זוכר ששוחחתי עם עמרם, בזמן שהיה בצבא, הרבה מאוד. אנחנו כבר עמדנו אז להשתחרר מהצבא (התגייסנו חמישה „חברה" ביחד) ואז היה נהוג שלכל קבוצה, לכל מחזור, נותנים שנים־עשר חודש לחתום. ואמרנו לו: „תראה, יש לך! אף אחד לא הולך. שנים־עשר חודש לחתום? בבקשה! אבל למה לך לעשות את זה? וזה". והוא היה אומר שאם הוא כבר בצבא — אז גם להיות קצין. והנה, אחרי פעולת נוקייב, אני זוכר שפגשתי אותו, בשבת הראשונה שהוא בא הביתה, והוא אומר לי: „עכשיו אתה רואה למה רציתי לחתום קבע?"

אלא מה? לא ראיתי?

אני לא יודע בדיוק איך להגדיר את זה, אבל היה לי הרושם שבכל דבר שהוא עושה, הוא רוצה להגיע למאכסימום. וכמה שאנחנו כולנו שונאי־מלחמה, בכל אופן, כשבן־אדם יושב בצבא, טבעי שיש לו הרצון הזה — שבשביל מה שהוא התאמן כל הזמן הוא יגיע ליותר טוב, לשיא. ואני לא יודע אם זה חשק, או רצון, אבל איזה מין שאיפה פנימית כזאת, לא־מודעת...

ובאן אני רוצה לספר איזה סיפור, קצת יותר מוקדם, ואני לא יודע בדיוק איך זה מתקשר:

אם אתם זוכרים, פעם הבאתי רובה־אוויר ל„מוסד". ואתם יודעים: כלי־נשק זה איזה משהו כזה, שאצל כל בחור צעיר, אצל כל נער — יש תיכף הלהיטות רוצה לנגוע בו, להשתמש בו. בקיצור: הרובה הזה חיסל עורב של קבוצת „מעקב" (היה להם עורב כזה, מאולף). ואז עמרם ניגש לנחום ואמר לו שזה רובה שירה בו, ועל המקום שלחו את שנינו — הביתה — מה„מוסד"...

הזקא היינו קצת מבסוטים, כי זאת היתה הזדמנות בלתי־רגילה ללכת לבחינת לעבוד בפאלחה (ואז — זה לא היה כמו היום, שכל ילד רוצה לנסוע על טראקטור. אז — עשו בעיות...) ואני זוכר שבאנו למרכז־הפאלחה, והוא אמר לו: „טוב, תקחו. תבואו בשש בבוקר לקחת את הטראקטור — ותצאו איתו לעבודה".

אבל, כמובן, החלטתי שאני אבוא ב־5½, כדי לתפוס את הטראקטור ראשון. וכשבאתי לשם — מי אם לא עמרם כבר יושב על הטראקטור, מבסוט חאלאס?..

ובקשר לתנועה:

בדרך כלל מקובל, שכשנכנסים לתנועה — אז סך־הכל זה איזה חג גדול לקבוצה, וכולם נכנסים. ואז אני זוכר ששני „חברה" (זה היו עמרם ויוסי) קצת הסתייגו מזה שכולם ייכנסו לתנועה, כאילו כלום. ואם אתם זוכרים — ישבנו שם על הדשא, לפני הבית, ושניהם ניהלו ויכוח די נוקב שכמה „חברה" — צריך להשהות את הכניסה שלהם לתנועה.

מה קטן, לכאורה, אבל זה באמת היה אופייני לו, שכבר אז הוא לא התחבל על זה כעל איזה דבר שיגרתי, שהופ — מגיע הגיל שצריך להיכנס לתנועה, וכולם — אוטומאטית — נכנסים. אצלו היה בזה המשהו המיוחד, המרוסס, של להיות ראוי. וככה הוא המשיך להתייחס לתנועה גם אחרי שהוא השתחרר מהצבא, עצם העובדה שהוא היחידי — או בין היחידים — שחזרו מהצבא וקיבלו על עצמם תפקיד בקן, בהדרכה, בעבודה עם נוער — — —